

עפ"ג 30468/02/17 - טקלה מגסטן, רדיסלב דובגונוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 30468-02-17

ע"פ 45706-02-17

כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד
כבוד השופטת דנה מרשק מרום
כבוד השופטת נאה בכור
1. טקלה מגסטן
2. רדיסלב דובגונוס
מדינת ישראל

המעוררים
נגד
המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום ברחובות (כבוד הנשיאה עינת רון) בת"פ 46610-03-13 מיום 9.1.2017 לפיו הורשע המערער 1, לאחר ניהול הוכחות, באיומים באישום ראשון; בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סכין למטרה לא כשרה באישום שני; ובאיומים באישום שלישי, והוטלו עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי המעצר; 8 חודשי מאסר על תנאי, 4 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין וקנס בסך של 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

כן מונח לפנינו ערעור על גזר דינו של מערער 2, שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של גניבה ודרישת נכס באיומים באישום הראשון, בעבירות של הפרה לשוטר במילוי תפקידו באישומים השני והשלישי ובעבירות של איומים ותקיפת שוטר באישום השלישי ונידון ל-9 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי המעצר; ל-8 חודשי מאסר על תנאי; ל-4 חודשי מאסר על תנאי ול-6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ולקנס בסך של 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

מערער 2 הגיש ערעור על הכרעת הדין אך במהלך הדיונים קיבל המערער, באמצעות בא כוחו, את המלצת ביהמ"ש וחזר בו מהערעור כלפי הרשעתו.

משכך מופנים הערעורים כלפי עונשי המאסר שהוטלו על המערערים וב"כ הצדדים הסכימו שעונשי המאסר יומרו לעונשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות.

בישיבה שהתקיימה ביום 10/6/18, לאחר שהמערערים נמצאו מתאימים לשאת את עונשי המאסר בעבודות שירות, טענו ב"כ הצדדים לגבי משך המאסרים.

עובדות כתב האישום נושא הרשעת המערערים

בין המתלונן, בעלים של עסק ברחובות, לבין המערער 1 קיים סכסוך עסקי ויומיים קודם לאירוע, הוצא, לבקשת המתלונן, על ידי בית המשפט צו הרחקה נגד המערער 1.

עמוד 1

בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 19.03.13 בשעה 02:10 או בסמוך לכך, הגיעו המערערים לעסקו של המתלונן. המערער 1 ביקש מהמתלונן שתיה וזה סירב וביקש ממנו לצאת מהעסק. המערער 1 סירב, החזיק את יד ימינו צמודה לגבו ומאחוריה ידית של חפץ הנחזה כסכין ואמר למתלונן "אם אתה לא נותן לי שירות, אני אראה לך מה זה, אתה לא תגיע לכניסה לבית שלך, עוד יומיים אתה תמות".

בשלב זה, ניגשו המערערים למתלונן, שעמד ליד הקופה ומערער 2 גנב את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן. המתלונן ביקש ממנו את מכשיר הטלפון הנייד חזרה ובתגובה, אחז המערער 2 בחולצתו, תוך שהוא מוציא אותו מהעסק, ואמר לו כי יקבל אותו, אך לא יכנס לביתו.

המתלונן נמלט מהעסק והגיע לתחנת המשטרה על מנת לבקש סיוע.

לאחר שהמתלונן שב לעסק, חזרו המערערים לעסק ותחקרו אותו האם פנה למשטרה.

משהשיב להם בחיוב וביקש ממערער 2 ששיב לו את מכשיר הטלפון הנייד, דרש מערער 2 את כספו, תוך שאחז את אוזנו של המתלונן ואמר לו בטון מאיים "תגיד שוב לאן הלכת", דפק על שולחן הדלפק, אמר למתלונן "שים לי את הכסף בגלל שהלכת למשטרה" וניסה לפתוח את הקופה בכח.

בהתאם לעובדות האישום השני, בשעה 03:44 או בסמוך לכך, הגיע השוטר נג'תי לעסק. המתלונן טען בפניו כי המערער 2 מחזיק במכשיר הטלפון הנייד שלו. השוטר ביקש ממערער 2 להוציא את ידו מכיס הג'קט שלו, אך זה סירב ולאחר מכן, מצא השוטר בכיסו של מערער 2 את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, כשהוא מופרד מהסוללה ומכרטיס ה-SIM.

השוטר ביקש מהמערערים להתלוות אליו לניידת המשטרה, אך הם סירבו חרף דרישותיו החוזרות ונשנות והחלו להתרחק ממנו. מערער 2 אף סירב להזדהות, והמערער 1 החזיק על גופו, בתוך גרב ימין שלו בסכין בעל ידית בצבע שחור.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, בתחנת משטרת רחובות, איימו המערערים על השוטרים ששהו בתחנת המשטרה. מערער 2 אף תקף את השוטרת, בכך שדחף אותה בידיו ולאחר מכן, באמצעות גופו, תוך שהוא מאיים עליה. כל זאת, לאחר ששב וקם מכסאו, למרות שהתבקש לשבת מספר פעמים וניסה להגיע לתא העצורים.

גזר הדין של בית משפט קמא :

1. המעשים בהם הורשעו המערערים מהווים מסכת עובדתית אחת נמשכת ואין לראות בהם אירועים נפרדים. על כן, יקבע מתחם עונש הולם אחד, שבו יישקלו כלל השיקולים הרלוונטיים.
2. אין להקל ראש במעשי המערערים ופגיעתם בערכים המוגנים אינה מבוטלת כלל ועיקר.

עבירת הפרעה לשוטר המבוצעת כלפי שוטרים הממלאים את תפקידם, פוגעת באושיית השלטון ובסדרי שלטון תקינים. היא פוגעת במלאכת איכפת החוק ושמירה על הסדר הציבורי. כך גם עבירת תקיפת שוטר שביצע מערער 2, הפוגעת גם בשלמות גופו של הפרט ובתחושת הביטחון האישית והציבורית. מערער 1 אף ביצע תקיפה סתם נגד המתלונן, הפוגעת גם היא בשלמות גופו של הפרט ובתחושת הביטחון, בכך שאחז בחולצתו ומשך אותו מחוץ לעסק.

עבירת האימונים, שאותה ביצעו המערערים, היא עבירה הפוגעת בשלוות נפשו של הפרט ובמניעת הפחדתו

והקנטתו, כך גם נפגע חופש הבחירה של הפרט.

מערער 2 אף ביצע את עבירות הגניבה ודרישה באיומים של רכוש הפוגעות בקניינו של הפרט, בביטחון ובסדרי משטר תקינים בחברה מתוקנת.

הערכים המוגנים העומדים מאחורי עבירת החזקת הסכין אשר ביצע המערער 1 הם שלמות גופו של הפרט ומניעת פגיעה בתחושת הביטחון האישי של הציבור והפרט.

3. מעשי המערערים הם מעשי בריונות והפחדה ואין להם מקום בחברה מתוקנת.

4. מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר.

5. למערער 1 עבר פלילי המונה שלוש הרשעות קודמות בעבירות של איומים, החזקת סכין, הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור, בגינן אף ריצה מאסרים בפועל, לתקופה של חודש ולתקופה של 8 חודשים.

ביום 09.01.13 נדון מערער 1 לעונש מאסר בפועל, הוא הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי ובתקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר, הוא ביצע את העבירות בתיק הנוכחי.

6. למערער 2 עבר פלילי המונה חמש הרשעות קודמות ושני תיקים שהסתיימו בגמר דין בבית משפט לנוער.

הרשעותיו כוללות, בין היתר, הרשעות בעבירות אלימות, חבלה כשהעבריין מזויין, עבירות פריצה וחבלה ברכב, גניבה מרכב, הפרת הוראה חוקית ובריחה ממשמורת. הוא ריצה מאסרים בפועל, אחד מהם לתקופה של 36 חודשים, ובבית משפט לנוער הושתו עליו עונשים של מעון פתוח ומעון נעול.

7. מאז האירוע, לא נפתחו נגד המערערים תיקים חדשים.

8. אין נימוק לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, שכן, אין במידע שהובא בפני בית המשפט כדי להצביע על הליך שיקומי ממשי. המערערים אינם מטופלים על ידי גורם כלשהו ולא עברו הליך טיפולי, קבוצתי או אישי.

אמנם המערערים עובדים, מפרנסים את עצמם ומקיימים מערכת יחסים זוגית, אך אין בכך כדי להעיד שהם אכן מצויים במהלכו של הליך שיקומי ובכל מקרה, גם אם כן, אין המדובר בהליך שיקומי ארוך שכבר ניתן להצביע על פירותיו ועל סיכוי ממשי ומוחשי כי הם לא ישובו לסורם.

להתנהגות המערערים לאחר פרשה זו יינתן משקל לקולא, אך לא כזה שיש בו כדי להביא, כאמור, לחריגה משמעותית לקולא בשל שיקולי שיקום.

9. גם להבעת חרטתם בדברם האחרון יש לתת משקל מסוייג בלבד, שכן המערערים לא נטלו אחריות כלשהי על המעשים, לאורך כל ההליך.

10. מערער 2 לא נגרר לסיטואציה בעל כורחו. הוא בחר לקדם את האירוע, בכך שגנב את מכשיר הטלפון

הנייד של המתלונן ובכך שדרש מהמתלונן לתת לו כסף מקופת העסק. לאחר מכן, אף הגדיל לעשות וסירב לבקשת השוטר להוציא את ידיו מכיסיו, סירב להזדהות ולהתלוות לשוטר לניידת המשטרה ובתחנת המשטרה אף איים על השוטרים ותקף שוטרת. העובדה שמערער 2 היה נתון תחת השפעת אלכוהול אינה נסיבה לקולא ובכל מקרה, משנדחו טענותיו לעניין סייג השכרות, האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק, לא ניתן ליתן להם משקל בעת גזירת עונשו.

11. אין מקום לערוך אבחנה בין שני המערערים, שכן כל אחד מהם הורשע בעבירות שונות במעט מהאחר, אולם שקלול מכלול העבירות אלה מול אלה מראה שמעשיהם דומים זה לזה ועל כן, אין מקום לעריכת אבחנה ממשית.

יש להתייחס במשנה חומרה לעניינו של המערער 1, כיוון שאת המעשים ביצע לאחר הרשעתו בתיק אחר ובעודו ממתין לריצוי עונש מאסר.

יש להתייחס במשנה חומרה גם לעניינו של המערער 2 לאור עברו הפלילי המכביד ועונשי מאסר קודמים לא קצרים שריצה.

12. בית משפט קמא שקל לקולא את חייהם ונסיבותיהם האישיות של כל אחד מהמערערים, שמאז פרשה זו לא הסתבכו שוב במעשים אסורים.

נימוקי הערעור של מערער 1

1. העונש שהוטל על המערער אינו מקנה את המשקל הראוי להליך השיקומי אליו התמסר בכל מאודו בפרק הזמן הממושך שחלף מאז מועד העבירה, אינו מביא בחשבון כראוי את נסיבות מעשי העבירה בהם הורשע ואת מידת אשמו.

2. בית משפט קמא שגה כאשר דחה את בקשת המערער להפנותו לעריכת תסקיר שירות מבחן, אשר היה שופך אור על הליך השיקום המשמעותי שעבר ואשר ראוי היה להוות שיקול משמעותי בגזירת עונשו, רק בשל העובדה שהמערער ניהל משפטו עד תום.

3. בית משפט קמא לא העניק משקל ראוי לחלוף 4 שנים מאז ביצוע המעשים ועד לגזר הדין. מדובר בפרק זמן משמעותי ביותר, וודאי בחייו של בגיר צעיר, שהצדיק בחינה עדכנית של מצבו ואורחות חייו נכון למועד גזירת הדין.

4. לא היה מקום לזקוף לחובת המערער את ניהול התיק, בפרט לאור העובדה שלבסוף הוא זוכה מעבירה של גניבה בצוותא.

5. בית משפט קמא לא העניק את המשקל הראוי לראיות שהוצגו בדבר נסיבות חייו הקשות של המערער ולשיקומו מאז ביצוע העבירות דנן.

6. המערער נולד למשפחה דלת אמצעים באתיופיה ומשפחתו התמודדה עם מצוקה כלכלית יומיומית. המצוקה החריפה לאחר פטירת אביו, כשהיה המערער בן 5. כשהיה המערער בן 12, הוא עלה עם אמו ושלושת אחיו ארצה והם התקשו להשתלב בחברה הישראלית. האם נאלצה להעדר לשעות רבות

מהבית לצרכי עבודה והמערער נותר ללא פיקוח וללא דמות הורית מרסנת וכך החל להסתבך עם החוק. בהמשך, נאלצה האם לשלוח את ילדיה לפנימייה. בשנת 2005, בהיות המערער בן 19, נפטרה אמו מסרטן, אז נקלעה המשפחה למצב כלכלי קשה ביותר. המערער נאלץ להשתחרר מהצבא כדי לטפל באחיו הקטנים ונוצרו להם חובות גדולים. מרגע מות האם, החלה ההידרדרות מבחינת המערער ונסיבות חייו הקשות הובילו אותו אל עולם הפשע.

7. שליחת המערער למאסר תביא להשלכות חמורות ובלתי הפיכות עליו ועל משפחתו, באופן שלא נשקל כראוי על ידי בית המשפט קמא.

8. במהלך ניהול התיק דנן, ריצה המערער לראשונה בחייו 8 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח. במהלך תקופת מאסרו עשה המערער חשבון נפש והחליט לשנות אורחות חייו, הוא הביע צער על המעשה וביקש את סליחת המתלונן. מאז שחרורו מקפיד המערער לשמור על אורח חיים נורמטיבי. הוא עבר לירושלים, מצא עבודה ומשמש מזה כשנתיים כראש צוות בחברה. מעסיקו הביע את שביעות רצונו בפני בית המשפט קמא.

המערער אף מקיים מערכת יחסים זוגית רצינית, מתגורר עם בת זוגתו והם הורים לבת. בכוונתם להינשא לאחר הלידה ובסיום ההליך הפלילי.

9. אם יישלח המערער למאסר, הוא יאבד את מקום עבודתו ואת מקור פרנסתו. מדובר בפגיעה קשה ובלתי מידתית לנוכח נסיבותיו האישיות החריגות כבגיר צעיר שנקלע אמנם בעברו להידרדרות עבריינית, אך כמעט כנגד כל הסיכויים הצליח לשקם את עצמו וכיום עושה צעדיו הראשוניים לקראת הקמת משפחה.

10. בנסיבות המקרה נכון היה להעניק בכורה לשיקולי השיקום, לא רק בהקשר של מיקומו של המערער ברף הנמוך של מתחם הענישה, אלא אף כשיקול ממשי לסטייה לקולא ממתחם הענישה.

מבחינתו של המערער מדובר בשיקום משמעותי. הוא ניתק קשר עם אנשים איתם נהג להתרועע, עזב את השכונה בה גדל ללא סיוע של הורים, מצוי בזוגיות מזה שנה וחצי ועתיד להיות אב. המעשים בוצעו לפני פרקי זמן ארוכים יחסים, והשמתו כיום בין כתלי הכלא תחליש את כוחותיו לפעול להמשך שיקומו.

11. המעשים שביצע המערער אינם מבטאים רף חומרה גבוה והיה מקום לקבוע מתחם ענישה אחר ולמקם את המערער ברף הנמוך של אותו מתחם.

בעבירות דומות ובנסיבות דומות קבעו בתי משפחה שונים רף ענישה מקל יותר והסתפקו במקרים רבים במאסרים שירוצו בעבודות שירות.

12. במהלך הדיון בפנינו, לאחר קבלת תסקירי שירות המבחן, טענה ב"כ מערער 1 שמערער 1 שיתף פעולה עם גורמי הטיפול באופן מלא ושירות המבחן המליץ להטיל עליו עבודות של"צ, שכן ריצוי מאסר, ולו בעבודות שירות, יקטע את הרצף התעסוקתי שלו ויזיק למצבו הכלכלי.

לטענתה, המערער 1 היה פעיל בקבוצת הטיפול וההליך של פוגע-נפגע לא התקיים שלא באשמתו. העבירות נושא הרשעתו בוצעו בשל נסיבותיו האישיות הקשות והיותו בודד בעולם אך כיום הוא נשוי, אב

לבית והוא עושה הכל לחזור לאורח חיים נורמטיבי ולפרוע את החובות הרבים שמוטלים עליו ע"י עבודה קשה.

נימוקי הערעור של מערער 2

1. לא נגרמו למתלונן או לשוטרים נזק גופני או רכושי, אלא עוגמת נפש בלבד, והמערער 2 נזקק לטיפול רפואי.
2. מערער 2 היה עושה דברו של מערער 1, כאשר מערער 2 היה שיכור.
3. כל עונש אחר, פרט לעונש מאסר בעבודות שירות, יגדע את מסלול חייו של מערער 2 עם בת זוגו ואת עבודתו, כאשר משפחתו תומכת בו.
4. המערער 2 לא הכחיש את המעשים שיוחסו לו, שכן הוא לא זכר אותם והסתמך על דברי המתלונן ועדי התביעה.
5. לא ניתן להתעלם מהאלימות שהופנתה כלפי המערער 2, שנזקק לטיפול רפואי.
6. חלפו 4 שנים מאז האירוע במהלכן לא עבר המערער 2 עבירות. הרשעתו האחרונה היא משנת 2006 ועד האירוע נושא הרשעתו הוא לא עבר עבירות.
7. במהלך הדיון בפנינו ביום 10/6/18, לאחר קבלת תסקירי שירות המבחן אליו נשלח המערער 2 לאחר שחזר בו מערעורו על הרשעתו, טען בא כוחו שהמערער 2 נקלע לאירוע לא לו, הוא היה נתון להשפעת אלכוהול וקיימת אכיפה בררנית בכך שחשוד נוסף לא הועמד לדין בגין תקיפת השוטרים.
- לדבריו, המערער לא גויס לצה"ל בגלל ריצוי שלוש שנות מאסר בגין עבירות סמים ורכוש ומאז שחרורו השתקם, לא חזר לעבור עבירות, התחתן ואין סיכוי שיעבור עבירות.

תגובת המשיבה

1. גזר הדין של בימ"ש קמא היה מוצדק ורק בשל כבדת הדרך שעשו המערערים ושינוי הנסיבות ניתן לאפשר להם לרצות מאסר בעבודות שירות, אך לתקופה המירבית של 6 חודשים.

2. מדובר באירוע אלים כלפי המתלונן וכלפי שוטרים וגם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות למשך 6 חודשים לא יגרום לנסיגה במצבם של המערערים ולא יגרום להם נזק.

תסקירי המבחן שהוגשו לצורך הדיון בערעור

1. בתסקיר המבחן לגבי מערער 1 שהוגש ביום 13/7/17 תוארו נסיבות חייו הקשות, שעלה ארצה עם אימו ואחיו בשנת 1998, לאחר שאביו נפטר באתיופיה, ולאחר שאימו נפטרה בשנת 2006, כששירת בצה"ל, שוחרר בגלל בעיות משפחתיות.

לאחר שחרורו הוא לא עבד באופן סדיר והחל לבצע עבירות.

מערער 1 עובד בחברת אחזקה לשביעות רצון מעסיקו. הוא הביע חרטה על מעשיו ולקח אחריות עליהם, הוא היה מוכן להשתתף בהליך גפ"ן וביקש להטיל עליו עונש שיאפשר לו להמשיך לעבוד.

לאחר הערכת גורמי הסיכון והסיכוי המליץ שירות המבחן להטיל על מערער 1 עבודות שירות ולהעמידו בפיקוח שירות המבחן לנה על מנת שישתלב בקבוצת שליטה בכעסים וישתתף בהליך גפ"ן.

2. בתסקיר שירות המבחן מיום 22/3/18 נכתב שהחל מדצמבר 2017 התחיל מערער 1 להשתלב בטיפול קבוצתי, הוא לוקח חלק פעיל ומשמעותי בקבוצה ויודע להיעזר בה לבדיקת עמדותיו. הליך הגישור פוגע-נפגע לא התבצע ולא נפתחו לו תיקים חדשים.

שירות המבחן מעריך שההליך המשפטי הרתיע את מערער 1, המוטיבציה שלו לשיקום כנה וריצוי מאסר, ולו בעבודות שירות, עלול לגרום לקטיעת רצף תעסוקתי ולנסיגה במצבו ולכן המליץ על 220 שעות של"צ כעונש מוחשי ומספק.

3. בתסקיר שירות המבחן לגבי מערער 2 שהוגש ביום 13/12/17 נכתב שהוא גר עם בת זוגו, עלה ארצה בגיל 6, בגיל 14 חבר לחברה שולית, החל לבצע עבירות רכוש וסמים, בגללן לא גויס לצה"ל, חזר לבצע עבירות ובחצי השנה האחרונה עובד בחברת הובלות.

המערער 2 טוען שביצע את העבירות נושא הרשתו על רקע צריכת אלכוהול עד אובדן חושים, מתבייש במעשיו והביע רצון להתנצל בפני המתלונן. עוד טוען, שהפסיק להשתמש בסמים בשנת 2003 ושותה אלכוהול באופן מבוקר אך הביע נכונות לעבור אבחון בתחום זה.

לאחר בחינת גורמי הסיכון והסיכוי המליץ שירות המבחן על ריצוי מאסר בעבודות שירות שכן מאסר יגרום נסיגה במצבו ויחבל בשיתוף הפעולה עם שירות המבחן. כמו כן המליץ שירות המבחן על העמדת מערער 2 במבחן במהלכו יעבור טיפול שיסייע בהפחתת הסיכון.

דין והכרעה

1. לאחר שעיינו בהכרעת הדין של בימ"ש קמא, בטיעונים לעונש ובבקשות לקבל תסקירי מבחן שהשמיעו ב"כ הצדדים, הגענו למסקנה שסירובו של בימ"ש קמא לקבל תסקירי מבחן ולהסתמך על טיעוני ב"כ הצדדים ודברי בני משפחות המערערים בפניו היה מוצדק, שכן המערערים לא נטלו אחריות על מעשיהם נושאי הרשעתם ומשכך לא קמה סיבה לשלבם בהליך טיפולי בפיקוח שירות המבחן.
2. עוד מעלה עיון במסמכים הנ"ל ובגזר הדין נושא הערעורים, כי עונש המאסר למשך 9 חודשים שהטיל בימ"ש קמא על כל מערער ביטא נכונה את מדיניות הענישה ואת חלקו של כל מערער במעשים נושאי הכרעת הדין והתחשב במידה הראויה בכל השיקולים לקולא ולחומרה כפי שנטענו בפניו.
3. אנו רואים עין בעין את הפגיעה שפגעו המערערים בערכים המוגנים שקבע בימ"ש קמא ואת התחשבות בימ"ש קמא בעברם הפלילי אך לזכותם יש לזקוף את העובדה שמאז האירועים נושא הרשעתם לא עברו המערערים על החוק.
4. בימ"ש קמא לא הסכים מטעמי שיקום לחרוג מהרף התחתון של מתחם הענישה בן 7 חודשים שנקבע על ידו, שכן עובר למתן גזר הדין לא עברו המערערים הליך טיפולי בפיקוח גורם מוסמך ולכן לא הייתה סיבה לחשוב שיש סיכוי ממשי שלא יחזרו על מעשיהם.
5. אף אנו, כמו בימ"ש קמא, איננו רואים נימוק לאבחן בין המערערים בכל הקשור לחלקם במעשים נושא הרשעתם, שכן כל מערער הורשע בעבירות דומות לאלה בהן הורשע המערער האחר.
6. גם העדר ההבדל בין המערערים, בהתחשב בעברו הפלילי של מערער 2, שלא נגרר לאירוע בעל כורחו ובמערער 1 שביצע את המעשים נושא הרשעתו כאשר המתין לדיון בערעור על 8 חודשי מאסר שהוטלו עליו, מקובל עליו.
7. מה שגרם לנו לקבל תסקירי מבחן לגבי המערערים היה נטילת האחריות על מעשיהם, שבאה לביטוי בכך שמערער 1 לא ערער מלכתחילה על הרשעתו ואילו מערער 2 חזר בו מהערעור על הרשעתו במהלך הדיון בערעור שהגיש גם על עונש המאסר שהוטל עליו.
8. על רקע הסכמת ב"כ הפרקליטות, לאור המלצת שירות המבחן לגבי כל מערער, מהנימוקים שפורטו בתסקירים, לאחר שבחנו את גורמי הסיכון והסיכוי של כל מערער, כאשר קיים החשש מנסיגה במצבו של כל מערער ובשיתוף הפעולה המוצלח שלו עם שירות המבחן, אנו מקבלים את הערעורים כלפי עונש המאסר למשך 9 חודשים שהוטל על כל מערער וקובעים כי כל מערער ירצה 5 חודשי מאסר בעבודות שירות על פי חוות דעת הממונה על עבודות שירות.

אנו מעמידים כל מערער בפיקוח שירות המבחן למשך שנה החל מיום 1/8/18.

8. שאר רכיבי גזר-הדין בת.פ. 13-03-46610 יעמדו על כנם.

9. המערער 1 יתייצב בפני הממונה על עבודות השירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת ביום 10/07/18 בשעה 08:00.

המערער 2 יתייצב בפני הממונה על עבודות השירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת ביום 25/07/18 בשעה 08:00.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונשי המאסר, יעמדו בתוקפם עד לסיום עבודות השירות.

המזכירות תעביר את פסק הדין מיידית לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כה' תמוז תשע"ח (8 יולי 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערערים.

נאוה בכור, שופטת

**דנה מרשק מרום,
שופטת**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**